

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

MILLENNIUM

SZENTHÁROMSÁG SZOBRÁNAK MEGÁLDÁSA

2001. augusztus 20. Szekszárd

Urunk és Istenünk! A most felújított Szentháromság szobrunk megáldására jöttünk itt össze. Köszönet érte azoknak, akiket illet.

Ez a szobor, mely városunk ekkessége, emlékeztet bennünket az 1739-40-es évekre, amikor az akkori szekszárdiak nehéz megpróbáltatáson mentek keresztül. Tudjuk azt Urunk, hogy az ilyen alkalmak nemcsak szenvedést jelentenek az ember számára, hanem felszínre hozzák értékeinket: az emberi összefogást, a másik felé kinyújtott segítő kezet, mint ahogy ez akkor is történt. A hívő ember azonban szükségében mindig Hozzád kiált Istenünk. És ez a kiáltás nemcsak könyörgés saját javunkért, hanem istengyermeki voltunk kifejezése Irántad, bizalmunk megerősítése.

Ami előtt most állunk, az fogadalmi szobor. Ez a hívő ember hálája, hűsége, becsületességének bizonyossága. Kinek? Neked Istenünk, a teljes Szentháromságnak, hiszen „Tiéd a hatalom, az erő, a tisztelet és a dicsőség mindörökké!” A Te országodban megdicsőült szentek, Mária, minden magyarok Nagyasszonya, Rozália, Rókus, Sebestyén és János szintén itt szerepelnek e műemlék alkotáson. Miért? Mert ők testvéreink és példaképeink, de imádságaikkal is mellettünk állnak szüntelen.

Elődeink fogadalma, Urunk, minket kötelez. Méltó és igazságos, hogy ne felejtjük múltunkat, őseink hitét. Erőt ad számunkra az a tudat, hogy az egykor itt élő szekszárdiaknak voltak a mostaninál nehezebb napjaik, de azokat a Te segítségével, kölcsönös összefogással átvészelték. Újra felépültek és gyarapodtak. Tudták, hogy hol van az erőforrás, amelyre mindig számíthattak és mi is számíthatunk.

Urunk, Istenünk, teljes Szentháromság! A Te mindenek felett való jelenlédet összeköt bennünket azon elődeinkkel, akik e szobrot fogadalomból, hálájuk jeléül állították egy őket is szorongató pestisjárvány után. Áldd meg ezt a Téged jelképező szobrot. Aki látja, buzduljon háláadásra, növekedjék benne a hit, töltsse el a Hozzád tartozás öröme, hívő őseink iránti tisztelete. Tudatosuljon benne, hogy Te mindig jószágos és emberszerető Isten vagy. Nyíljon imára szíve-ajka, s a Te dicséretedben ne lankadjon soha. Ámen.

Farkas Béla
piébános

LEZÁRUL A MILLENNIUMI ÉV

Egy visszaemlékezésben gazdag időszak után jönnek a hétköznapiak... Maradjon meg valami: a megújulási vágy. Találkoztunk múltunk fényes napjaival. Ez a fény töltsön fel bennünket. Szükség van jellemünk fejlesztésére. Sor-sod jellemed – mondja egy latin bölcs.

Csupán a szerencsétől függ életpályánk, hogy milyen adottságokkal születünk és milyen gondok vagy örömök érnek bennünket? (Szerencsére) nem így van. Ha jóra buzdító példákat tehetünk magunkévá és kellő önismeretre teszünk szert, befolyásolhatjuk a kimenetelt: felfelé ível vagy visszaesik pályánk.

Ha megnézzük nagyjainkat, mindenkinél fellelhető egy igaz nevelő, aki hatást gyakorolt rá. Vajkra egy (hovát születésű) prágai püspök, Szt. Adalbert majd az olasz Szt. Gellért volt a legnagyobb hatással szülei mellett. Így

lett ő Szt. István és továbbadta fiának, Imrének a példát. Nem lehetünk elégedetlenek mi magyarok Istennel szemben, mert igen sok szentünk van. Ismerjük-e életüket? Legalább védőszentünk példáját próbáljuk-e követni?

A mai ember – elfeledvén teremtményi mivoltát – elég erősnek érzi magát ahhoz, hogy sikeres legyen. A jóléti társadalmakban (nálunk is) úgy gondoljuk, ha minden anyagit megadunk és elmarad a munkára nevelés, a „boldog üvegház” után a társadalom már ezt nem tudja megadni és nem találja a helyét a gyermekünk.

Ha nem akarjuk tudni, hogy honnan jöttünk és hová tartunk – iránytű nélkül célt tévesztünk és aláhullhatunk.

Kis Szent Teréz, a modern idők legnagyobb szentje (X. Pius pápa megfogalmazása) megmutatta, hogyan lehet ma is életszentségre jutni. Ma nem kell fegyverrel háborúzni a pogá-

nyokkal szemben, mint az Árpád-házi szenteknek, de nap mint nap szembe kell szállni a közöny, az unalom, a fásultság, a kiégettség, a céltalanság, a „jólét nyomora” ellen. Szt. Teréz a „kis lépések” megtestesítője. Az egyháztanítónak elismert arra tanít: „Az Úr Jézus a vidám lelkeket, a mosolygó szíveket szereti. Mikor jutsz végre oda, hogy elrejtjed Előtte szomorúságodat és dalolva, boldogan túrsz, szenvedsz az Ő kedvéért?”

Lelki békére, belső öröme az erények révén juthatunk (alázat, gyermeklelkület, önoadaadás)... a legfőbb a szeretet. Ha betartanánk a szeretet parancsát – mennyi bajtól menekülhetnénk meg!

Most rajtunk a sor: mit hagyunk hátra! Példánk lesz-e magávalragadó és hozzájárulunk-e ahhoz, hogy a ránkbízottak hitben, emberségben, hazaszeretében – gondjaik ellenére – túlszárnyalhatnak majd bennünket.

dr. Papp István

**Szent István királyunk
konstantinápolyi elismeréséről
kérdtük a városunkban járt
Dr. Semjén Zsolt
h. államtitkárt**

2000. augusztus 20-án az egyetemes magyarság és az egyetemes kereszténység csodálatos ajándékot kapott I. Bartholomaios pátriárka Konstantinápoly egyetemes pátriárkájától, amikor a Konstantinápolyi Egyetemes Patriarkátus szentnek ismerte el Szent István királyunkat. Ilyenre 1054, a nagy keleti egyházszakadás óta nem volt példa. Csodálatos dolog, hogy Kelet és Nyugat közeledésének Magyarország egy fókuszpontja lehet és ez méltó ahhoz a szerephez, amelyet a magyarság mindig is játszott hídként Kelet és Nyugat között. Szent István óta mi minden gyökerünkkel a nyugati kereszténységhez kapcsolódtunk, de soha nem voltunk ellenségesek a bizánci ortodoxiával szemben. Éppen ezért méltó és igazságos, hogy az első olyan szent, akit Kelet és Nyugat 1054 óta közösen tisztel, Szent István királyunk, akinek az édesanyja bizánci keresztény volt, hiszen Hieroteusz püspök keresztelte meg, aki számos görög műveltségű kolostort alapított és támogatott, aki Rómához hasonlóan, ahol zarándokházat építtetett, ugyanígy zarándokházat és templomot építtetett Konstantinápolyban, ezt ez elismerést megkapja. Ezer szállal kötődött egymáshoz a bizánci és a magyar történelem. Gondoljunk csak arra, hogy Szent László lánya, Piroska, Iréne néven a Bizánci birodalom császára volt és a bizánci ortodoxia egyik legkedvesebb szentje. Nagyon örvendetes, hogy Magyarország lehetett a közeledés fókuszpontja és hogy a mi Szent István királyunk a maga történelmi hús-vér valóságában az első olyan ember a nagy keleti egyházszakadás óta, akiben Kelet és Nyugat egyaránt tiszteli Isten konkrét történelmi művét.

dr. Blaskovich Marietta

MINDEN ÚT RÓMÁBA VEZET

Egyházközségünk fiatal tagja, Csigi Péter a tavasszal két alkalommal is Olaszországban járt. Megkértük, számoljon be arról, hogyan nyílt lehetősége az utazásra és milyen élményekben volt része.

A keresztény jubileum és a magyar millennium tiszteletére rendezett, „A magyar kereszténység ezer esztendejéről” című országos egyháztörténelmi vetélkedőn vettem részt harmadmagammal a Pannonhalmi Bencés Gimnázium csapatában. Az 1999 adventjén meghirdetett verseny két levelezős fordulója után idén, húsvét hetében rendezték meg a döntőt a Kapuvárhoz közeli Iván községben. Számos csapat érkezett az ország minden részéből egyházi és világi, katolikus és protestáns, általános és középiskolákból. A középiskolások döntőjében szereztük meg az első helyet, amelyhez a hálaadó szentmisét bemutató Paskai László bíboros gratulált. Jutalmunk rengeteg könyv mellett ötnapos római zarándoklat volt.

Április utolsó hetét töltöttük az Örök Városban, ahová felkészítőnk, Ásványi Ilona tanárnő, a Pannonhalmi Főkönyvtár vezetője is elkísért. A négy nagy patriarkális bazilika mellett meglátogattuk Róma legszebb templomait és a Szt. Callixtus-katakombát. A Jeruzsálemi Szt. Kereszt ereklyék bazilikájában Ternyák Csaba érsek mutatott be misét számunkra. Részt vettünk a szerdai audiencián a Szt. Péter téren, ahol Őszentsége magyarul köszöntötte az egyháztörténelmi vetélkedő résztvevőit és áldását adta ránk. Sokok élménnyel gazdagodva térhettünk haza, remélve a visszatérést.

A következő utazás nem is váratott sokat magára, két hét múlva repültem újra az ak-

kor, május közepén már tényleg nagyfényes Itáliába. Ezúttal a magyar csoport tagjaként a nemzetközi Cicero latinversenyre utazhattam, amelyre a felkészülést Csonka István tanár úr segítette. A verseny a közép-olaszországi Arpinóban, M. Tullius Cicero szülővárosában zajlott. A kinti versenyt három hazai „selejtező” előzte meg, és ott a legjobb tizenöt mérhette össze tudását az Európa tizenkét országból érkezett mintegy ötszáz résztvevővel. Egy féloldalas szöveget kellett lefordítani és ahhoz történelmi-nyelvi-filozófiai kommentárt írni. Mindenkiét olaszra fordították, s ezután döntött a zsűri. A legjobbnak két olasz és egy német versenyző munkáját tartották.

Természetesen lehetőségünk nyílt arra, hogy megtekintsük a környék nevezetességeit, köztük Monte Cassino monostorát, ahol Bernardo d'Onorio OSB apát latinul köszöntött bennünket.

Az arpinói napok után további három napot töltöttünk Rómában, hogy megismerkedjünk antik emlékeivel: a Colosseummal, a Forummal, a Pantheonnal, a thermákkal, a Palatinus és Capitolium dombokkal, az Angyalvárval. Természetesen ekkor is ellátogattunk a Vatikánba, s a véletlennek köszönhetően a Szt. Péter bazilika magyar kápolnáját is láthattam. Vasárnap Szűz Mária római főtemplomában (S. Maria Maggiore) tudtunk misére menni, amely lehetőséggel – meglepő módon – a csoport legnagyobb része élt is. Szálláshelyünk a külvárosban található Szent István Házban volt, ahol a kalocsai nővérek rendkívül kedvesen és segítőkészen fogadtak bennünket.

Mindkét kirándulás hamar elröppent, s a város még mindig rejteget sok izgalmas felfedeznivalót. De a viszontlátás reményében búcsúztam Rómától, „mindannyiunk hazájától”.

Csigi Péter

A „keddiek” fáború Szobon

Az idek már a második tábor volt, amit feleségemmel együtt a keddi közösséggel töltöttünk. Eleven volt még bennünk a tavalyi pár nap, így nem csoda, ha az idek közös egy hetet annyira vártuk. De nem csak mi, hanem az egész csoport. Hónapokkal ezelőtt elkezdtünk beszélni róla: Hová? Mikor? Ami a hová? kérdést illeti, Béla atyának mindig remek ötletei vannak. Mindig olyan helyet talál, ahol van a környéken hegy, amit meg lehet mászni, víz, amiben úszhatunk, és az országhatár sincs messze. Lassan szállóige lesz Atyának az a mondása, hogy „fürdőnadrág és útleveél mindig legyen nálunk”.

Nos, az idek évben Magyarország talán legszebb táján jártunk, a Dunakanyarban, Szobon. A mi táboraink mindig egy előre megbeszélt téma köré csoportosulnak. Idén a törvényről és a tíz parancsolatról elmélkedtünk, beszélgettünk. Minden nap más és más tartott egy rövid kis előadást, elmélkedést, majd az általa feltett körkérdés alapján lelki és gyakorlati szempontokból is „kivesztünk” minden parancsot. Minden nap volt közös szentmise és a zsolozsmát is együtt mondtuk.

Vasárnapi nap indultunk, délután, s nem kellett sokáig várnunk az első közös tábori élményre: este hét óra volt, mikor megérkez-

tünk, és kiderült, hogy a jó előre megbeszélte kollégiumi szállásunkról senki nem tud semmit. De hála Istennek nem maradtunk fedél nélkül, sőt használhattuk az ottani gimnázium konyháját és kápolnáját is.

Mielőtt még valaki az eddigiek alapján úgy gondolná, hogy egész végig csak ültünk, gyorsan megnyugtatom: erről szó sincs. Minden nap terítékre került egy-egy kirándulás. Körbeutóztuk a Börzsönyt, megnéztük Esztergomot, elzarándokoltunk Márianosztrára és megmáztuk a Csóványost. Ez utóbbi egy 938 méteres csúcs, ahonnan fantasztikus kilátás nyílik az egész környékre (ha éppen nem olyan párás az idő, mint mikor mi jártunk ott). Ipolytölgyesen körbejártunk egy szeretet-

(Folytatás a 3. oldalon)

folytatás a 2. oldalról

otthont, ahol testi, illetve szellemi fogyatékosok laktak. 2-3 évestől az idősebbekig. Mindnyájan tartottunk kicsit ettől a látogatástól, de sokaknak óriási élményt nyújtott: megrázó és szívbemarkoló volt a kis gyermekeket így látni, ugyanakkor elbűvölő volt az a boldogság, kedvesség, ami sugárzott némelyikükről és az a munkában talált öröm, amit a szomszédos kht. segítségével kaphattak. Azt hiszem, a Zúvázat sem felejtik el sokan, mert annyi szünyogcsípést és karcolást olyan rövid idő alatt összeszedni nem mindennapi teljesítmény. És persze egy jó táborból nem hiányozhat a játék és a tábor tűz sem.

Ilyen „sűrű program” mellett nem is csoda, hogy repült az idő. Hipp-hopp eltelt az egy hét, s már itthon is voltunk. Titkon, valahol mélyen már várjuk a jövő nyarat.

Petrits Szilveszter

Lelki gyakorlat

Szombathely, 2001. július 14-20.

*Este óta néma csend
Szentmiséig ez a rend
Ami új és oly csodás
A két szín alatt áldozás,
Hogy személyesen éled át
Az utolsó vacsorát.
Ezt követi a tanítás,
Majd a Szentségimádás.
A csend most is végtelen
Hisz az Úr van itt jelen
Ez a bűnbánat helye, –
Sok-sok sírás ideje.
Később újra tanítás
Lélekhivás, gyógyítás,
Szavakkal és zenével,
Dicsőítő énekkel.
Érzed, hogy az Isten jó,
Szinte kézzel fogható.
Most már halkul a zene
Szívünk Istennel tele.
Jön az esti vesperás
Esti ima és áldás,
Majd a kompletórium,
Ettől kezdve szilencium.
Jólesik a néma csend
Hisz Jézus jár idelent.*

Czirákiné Marika

Elméngbeszámoló a Mátraverebély – Szentkútra induló zarándoklatról – 2001. augusztus 14-20.

Jelmondata: „A III. évezred reménye: A szeretet civilizációja.”

Augusztus 14-én több mint 130 fiatal, családos és érettebb korú keresztény gyűlt össze azzal a szándékkal, hogy kb. 160 km-t gyalogolva felajánlja fáradságait valakiért vagy valamiért, és együtt érkezzen el a Mátraverebély-Szentkúti búcsújáró helyre. E nemes zarándoklatot néhány ferences rendi testvér kezdte el 7 évvel ezelőtt a Csensztohova-Varsói zarándoklat mintájára. A jelmondathoz híven a napi elmélkedések témája a szeretet, az imádság, a remény, a Jézussal való találkozás volt.

Augusztus 15. Nagybaldogasszony ünnepén a szentmise után indult el a hőmpolygő ifiasság Esztergom utcáin, és az első nap Márianosztra volt az útirány. A vidám sokaság énekessel vonult a dombokon végig, és minden keresztnél megállt, térdet hajtott. Miután kiértünk a városból, a ferences atyák egyike elmélkedést tartott.

A déli hőségben a lelki táplálékot a testi követte, s némi pihenés, majd ismét útra keltünk, s délután elimádkoztuk a rózsafüzért a zarándokok szándékaira.

Este Márianosztra kis templomában énekeltük el a zsolozsmát, ami minden alkalommal lélekmelő és közösségteremtő hatású volt. A vacsorát (de jó! esett!) a nosztrai asszonyok készítették. Este pedig nem maradhatott el a játék sem, amiben a ferences atyák is részt vettek.

Augusztus 16-án gyönyörű szabadtéri misével kezdődött a nap: a domboldalban miséző atyák háta mögött feltárukt Márianosztra és a környező völgyek, dombok, amelyek mögül a mise végére felkelt a Nap. A városból ritkán lehet ilyen csodát átélni.

Útnak indultunk dalolva Kemencőre. A mai napon már nehezebb volt az út: magas dombok, meredek völgyek. De az összetartás, a közös cél kárpótolta mindenért.

Útközben az emberek integettek, némelyek csodálkoztak, ismét mások megálltak a munkában és együtt imádkoztak velünk. Volt, aki a vesperásra is elkísért a kemencei templomba. Este tábor verünk a plébánia udvarán, és elfogyasztottuk a finom gulyás levest. Ezután ismét erőre kaptunk, és humoros vetélkedővel zártuk a napot.

Augusztus 17.

⁶³⁰ szentmisén vettünk részt, és tudtuk, hogy a rekkenő hőségben szükségünk lesz az ima erejére, hiszen ma Patakra megyünk. Ekkor már voltak, akik megerőltették magukat – őket egy testvér autóval vitte abba a faluba, ami az egész zarándokút során a legnagyobb szeretettel és melegséggel fogadott minket. Itt az egész falu lázban égett az előkészületekben (a polgármester összefogott a plébánossal és megmozgatták a falu fiataljait és „véneit”).

Útközben a Drégely várához felvezető meredek utat a keresztjárás könnyítette meg. Am a fent váró várkapitány ajándéka – kb. 160 db palacsinta – boldoggá tette a megérkezést. Miután az elcsigázott zarándokcsereg a vecsernyét elimádkozta, mindenki kiült a plébánia udvarára, és játékos szindarabokat adtak elő a helyiek és a vendéglátottak. Nevetéstől visszhangzott a kis falu és mély nyomot hagyott a hála a gondoskodásért a vendéglátóink iránt. De nem maradhattunk ébren sokáig, mert másnap az eddigi legnagyobb kihívás állt előttünk: Szécsény 38 km!

Augusztus 18. Irány Szécsény, a ferences kolostor. Szentmise után ismét elindult a kb. 150 főből álló csapat. Ekkor egyre nagyobb szükségünk volt az összeszedettségre, mert már kb. 100 km volt a lábunkban. Az útközbeni elmélkedés a reményről szólt és a meghívásról. Útközben több kis települést is érintettünk, ahol köszöntöttek minket az emberek és gyümölcssel, sütivel fogadtak. Ők így vettek részt a zarándoklaton.

A mai nap nehézségei eddig még nem élt szintre nőttek. A nagy pusztaság közepén, a rekkenő hőségben gyalogló tömeg vize már kezdett elfogyani, a fáradt, vízhólyagos lábunkba már csak a szintén kimerült vezető – Kapisztrán atya – tudott reményt önteni. A reggel 8 órakor induló fiatalok éjszaka 21⁴⁰ körül érték el a szécsényi kolostort, és háladásban törtek ki. Vacsora után már csak a fürdésre, alváásra várt mindenki.

Augusztus 19.

⁶³⁰-kor laudessel (reggeli dicséret) kezdődött a nap. Ekkor már mindenki tudta, hogy a mai nap az utolsó zarándoknap, 26 km után Szentkútra érünk.

Több falun át vezetett az út kisebb pihenőkkel, amik megkönnyítették a zarándokok útját. A lelkesedés a tetőfokára hágott a számláláskor, mert már tudtuk, nincs sok hátra. Délután érkezünk az utolsó emelkedőhöz, aminek a csúcsán a „kiengesztelődés helye” található. E hatalmas sík téren a kb. 160 főből álló zarándokcsoport megfogta egymás kezét, kezét rázott és sorban mindenki békejobbot nyújtott a másiknak. Ezt követte a „légi bemutató”: az összes szerzetes atyát, testvért és nővért feldobták a fiatalok kétszer.

Eddigi túránk során nem esett az eső – kellemtelen is lett volna a sátorozás miatt. Most azonban kezdett beborulni, de Isten kegyelméből egészen addig nem esett az eső, míg mindenki el nem foglalta a helyét a templomban Szentkúton, s mire kijöttünk, újra elállt. Szentmisével köszöntük meg, hogy a megpróbáltatások ellenére is célhoz értünk.

Szentkút búcsújáró hely, teljes búcsú nyerhető ott az év bármely napján. Ezt mi is tudtuk, és élünk az imával.

²⁰³⁰-kor kezdődött a „fényünnep”, amikor mindenki az oltár elé vitte a magával hozott gyertyát, és egy horgonyt raktunk ki – jelképezve az Istenbe vetett bizalmat és reményt. Ezután a vesperás következett Szt. István királyról, majd szentségkitétel. A félóras csendes szentségimádást a tisztelettel imádozó követte. Egész éjszaka lehetett virrasztani és imádkozni reggel 8 óráig, ha valaki akart (és bírta a fennmaradást).

Augusztus 20. Szt. István király ünnepe

⁸⁰⁰ Reggeli dicséret a templomban. Ekkor már kezdetét vette a búcsúzás, a címcseré.

¹⁰³⁰ ünnepi szentmise szabadtéren, melyet a szegedi ferences rendház vezetője celebrált. Ekkor már tömeges volt a látogatók jelenléte Szentkúton, mivel a vendégházak térítésmentesen fogadják a látogatókat. A fenséges ebéd után 13⁴⁵-kor kaptuk az útrabocsátó áldást. Elköszöntünk és elindultunk a hatvani vasútállomásra busszal.

Az élményektől és az út fáradsáimaitól elcsigázva integettünk egymásnak:

Jövöre ismét ugyanitt, együtt, mert Jézus velünk van!

Mi vagyunk az III. évezred reménye!

Agg Ildikó és Deák Pirooska

Belvárosi Plébánia Hirdetése

Augusztus 25-Szeptember 2. Magyarok Nagyasszonya szobor templomunkban.

Augusztus 28. Du. 5 órakor tanérvnyitó a Szent József Katolikus Általános Iskolában.

Szeptember 1. De. 9 órakor Mayer Mihály püspök úr szentmisét tart a Megyenap alkalmból

Szeptember 1. Egyházközségünk Lelki Napja Remetén. Reggel 1/4 8 órakor szentmise, majd folytatólagosan imaórák, este 8 órakor énekes litánia, rózsafüzér, szentségimádás, éjjel 1/2 11-kor keresztút, éjfélikor szentmise.

Szeptember 2. Búcsú Remetén, szentmisét és szentbeszédet tartja Wolleszky Tibor atya.

Szeptember 3. Este 1/2 6 órakor hitoktatói megbeszélés a plébánián.

Szeptember 5. Este 1/2 8 órakor katekumenek találkozója a plébánián.

Szeptember 8. Dél előtt 10 órakor Szent Adorján tiszteletére szentmise.

Szeptember 9. Elköszönünk Schwesoff Dávid kántortól.

Szeptember 11. Kedden este 1/2 8 órakor a nemzetközi hírű Hegedűs házaspár zongorahangversenye a Művészetek Házában.

Szeptember 14. Sillye Jenő és barátai az esti szentmisén, majd együttlélt az ifjúsággal.

Szeptember 15. Új kántorunk, Dibusz Ferenc bemutatkozása.

Szeptember 22. Ifjúság egész napos kirándulása.

Október 1. Ettől kezdve az esti szentmisék, litániák este 6 órakor kezdődnek.

Október 6. Délután 4 óra. Budapesti Baptista ének és zenekar hangversenye.

Október 7. De. 11 órakor a szentmisén a templom énekkara énekel, du. 4 órakor kórusok egyházzenei hangversenye.

December 14-16. Adventi Triduum, vezeti Binszky József sükösi plébános, ifjúsági lelkipásztor. Ugyanez idő alatt lelki nap a katolikus iskolások és a hittanosok számára.

Újvárosi plébánia hírei**Pünkösdötől a 21. évközi vasárnapig****MEGKERESZTELTEK**

Kujáni Dzsennifer Rita
Schneider Sebestyén Ferenc
Pongrácz Bálint
Taródy Lilla Zsuzsanna
Ignác Éva
Hetesi Péter
Balogh Vivien
Kolompár Diana
Elmont Bernadett Éva
Szente Kata
Erdélyi Eszter

MEGHALTAK

Takács Ferencné
Eszterbauer Jánosné
Tamási Mihály
Horváth Györgyné
Fodor Jánosné
Vitéz Cziráky Lászlóné
Palkó Sándor

MEGESKETTEK

Hetesi János - Millei Katalin

A kiadvány a Szekszárdi Egyházközség tájékoztatója.
Kereskedelmi forgalomba nem kerül.
Az egyházközség tagjai írták, illetve szerkesztették.
Készítette a Schubert Judit és Péter

Belvárosi Plébánia Hírei**2001. Pünkösdötől augusztus 20-ig****MEGKERESZTELTEK**

Fazekas Vivien Viktória
Makk Ádám
Bambach Emese
Fekete Dániel
Fekete Edvin
Óvári Kata Zsuzsanna
Molnár Kincső
Bánya Emília
Horváth József
Balogh Virág Zita
Gallai Brigitta
Pósta Panka Rozália
Pósta Péter Döme
Heckel Brúnó András
Viola Nóra Virág
Donáth Krisztina
Faust Norbert
Pál Zsófia Regina
Lukács Dániel Roland
Lukács Dávid Márk
Matus Bence
Czank Máté
Vég Beáta

MEGHALTAK

Stella Béla
Kozma Rozália
Ménfői Lászlóné
Mészáros Minahy
Bohli János
Baka Jánosné
Kovács József
Kocsis Józsefné
Bíró Ferenc
Bencze Ferencné
Gász Sebestyenné
Lacza Józsefné
Arany Jánosné
Hargitai István
Tóth Béláné
Dr.Forray Zoltánné
Váradí Imre
Dr. Súlyomvári Nándor
Horváth Jánosné
Vanitsek Jánosné

MEGESKETTEK

Berta Csaba - Hargitai Margaréta
Orbán Árpád - Gyenes Ildikó
Lencsés János - Lehecz Orsolya
Francesco Olivieri - Kenéz Ágnes
Balogh László - Zsoinai Margit
Veres Róbert - Kertész Gyöngyvér Márta
Vörös László - Tóth Éva
Veress László - Simon Katalin
Lőrincz Csaba - Landauer Erika
Domsa József - Mátis Zsuzsanna
Utasi Gábor - Lohner Timea
Bráutigam Zoltán - Kiss Yvett
Csiki Gábor - Tóth Márta Terézia
Nagy Imre - Tóth Imola
Székelyhidi Elek - Németh Klára
Szalf Tamás - Albert Adrienne
Kimiti Norbert - Kovács Zsanett
Páidy Szabolcs - Maholányi Izabella
Szegeci Attila - Matus Márta
Boros Kornél - Gréczy Zsanett
Keszérő Gábor - Dudás Krisztina
Lenkó Gergő - Geiger Kinga
Weber Gábor - Pozsonyi Judit
Kovács Szabó Ferenc - Mózes Hajnalka
Bernáth Szabolcs - Nyirati Erika
Bognár Zsolt - Schell Gabriella
Derék József - Bukros Erzsébet
Weinert Viktor - Kiss Eszter

Vándortábor a Pilisben

Norbi atya vezetésével tízen vándortábort szerveztünk a Pilisbe. Hátizsákokkal, konzervekkel, kisbaltával és sátrakkal felszerelve indultunk útnak. Nappal túráztunk, és ahol ért az éjszaka, ott aludtunk. A hegség leghűsebb részeit sikerült végigjárunk. Voltunk többek között Szentendrén, Visegrádon, Vörös-kőn, Rám-szakadéokban és Dobogókőn. Estéknél táborúzet gyűjtöttünk és beszélgettünk. Minden nap máshol sátoroztunk: a leányfalui plébánia udvaron, a pilisszentlászlói foci pályán és a Duna parton. Az utolsó éjszakát a dömösi plébánián töltöttük, ahol egy táborozó csapat vendégül látott minket. A túrát egy hajóúttal fejeztük be, vissza Budapestre.

Gébert Judit

Egyházközségünk életéből

1. JÉZUS SZÍVE CSALÁD. A nyár folyamán lemondott a Jézus Szíve Család főapostolságáról Mihályi Mihály, aki 1989 óta vállalta ezt a tisztséget. Az elmúlt több mint egy évtized alatt Misi bácsi lelkiismeretesen és nagyon sok buzgósággal gyűjtötte a Jézus Szíve Családba a tagokat, szervezte az imaórákat, országos összejövetelekre a zarándokotokat, imádságos lelkületével példája volt mindenkinek. Köszönetünket fejezzük most ki ezért az egész egyházközség nevében. Az országos vezető atya „örökös” tiszteletbeli apostolnak nevezte ki. Szívből kívánjuk, hogy a jó Isten sokáig tartsa meg közöttünk Misi bácsit és jelenlétével továbbra is erősítse közösségünket. Ezután Kovács Jánosné Bányai Éva az országos vezetőtől elfogadott főapostola a Szekszárdi Jézus Családnak. Kívánunk Neki sok örömet néha bizony fáradságot is jelentő munkájához.

2. A tavasz folyamán megszületett a „Remete Kápolnáért Közhasznu Alapítvány”. Mihelyt tehetjük, részletesebben is beszámolunk a kápolna és környéke felújításának tervéről, menetéről. Egyelőre közöljük az alapítványnak a Szekszárdi OTP-nél elhelyezett számlájának számszámát: 11746005-20010252. Templomainkban a közeljövőben hirdetni fogjuk, hogy csekkek is rendelkezésre állnak az alapítvány támogatására.

ÁBRAHÁMHEGY

2001. június 25-30-ig Szekszárd-belváros katolikus ifjúságának egy része (Norbi atya, Szép Attila, János kispap, az ikrek: Edit és Ildikó, Dorogi Erika, Gébert Judit, Deák Piroska, Herr Annamária, Balogh Ágnes, Grósz Krisztina, Müller Dóra, Reinhardt Anna, Fodor Zsolt, Tokai Tamás, Orbán Zoli, Laczkó Ernő és a Sanya) táborozni volt.

A helyszín idén a Balaton É-i partján, Badacsonytól pár km-re fekvő Ábrahámhegy volt. A helyi sekrestyés kölcsönadta nekünk préházát és az amelletti füves réten verhetük fel sátrunkat. Voltak, akik végig ott voltak, de persze voltak olyanok is, akik csak pár napra ugrottak le. Egyik reggel velünk misézett és reggelizett kispapok egy csoportja is.

A hangulat végig jó volt. Köszönhető ez egyrészt a meleg időnek, másrészt a jó programoknak. Sokat strandoltunk, focitunk, ping-pongoztunk, furulyáztunk, énekel-tünk, beszélgettünk. Minden este volt tábor-tűz, ahol érdekes beszélgetések hangzottak el.

Miséinket egy közeli pálos templomromnál tartottuk. A koszt is jó volt. Mi főztünk magunknak (kisebb-nagyobb sikerrel). Persze ha elrontottunk valamit, akkor se volt baj, mert Norbi atya kispap barátja, János a segítségünkre sietett.

Összességében azt hiszem, nagyon élveztük a táborot. Alig várjuk már a következőt.

Herr Annamária